

[Henry Christensen.]

er ked af, at den højtærede økonomiminister ikke er her i øjeblikket, for han har måske været den ivrigste til at tale herom — og være betænkelig ved den indflydelse, som organisationerne havde. Organisationerne vil nok have stor indflydelse i et moderne samfund, men der må da også være rimelige grænser for, i hvilken grad man kan tage denne til indtægt for opretholdelse af dette urimelige udgangspunkt. Den højtærede finansminister burde også sætte sine kræfter ind på at sikre, at folkestyret hævdede et rigtigt standpunkt på et rigtigt grundlag.

Der gør sig vel en hel del konservatisme gældende hos organisationerne på dette felt, men det skulle vel ikke være den højtærede finansministers opgave at støtte denne konservative indstilling. Den højtærede minister må nu prøve at være lidt frisk og tage lidt mod til sig. Der havde såmænd været grund til at gøre en indsats for længst. Hvordan var det sidste efterår? Da var den højtærede finansminister velvillig og sagde, at han ville gøre en indsats over for organisationerne. Det har han ikke gjort, fortalte han, for han syntes ikke, der var mulighed derfor. Prøv nu i folkestyrets navn at gøre en indsats her, så vi kan gennemføre det, der er rimeligt og fornuftigt. Jeg tror ikke, der bliver revolution i landet af den grund. Jeg tror, at der i store grene af organisationerne er ved at være megen forståelse for det rimelige og rigtige heri, især hvis finansministeren ville bruge sin stilling og sin autoritet til at forklare begrundelsen for, hvad der her måtte være rigtigt og rimeligt.

Jeg mener altså også, at der heller ikke i henvisningen til spørgsmålet om organisationerne kan findes tilstrækkelig begrundelse for at lade være med at gøre det, som finansministeren jo alligevel må erkende vil være det rigtige og det rimelige. Vi siger derfor fra oppositionens side: højtærede finansminister, det er så tit, finansministeren må være med til at gøre det forkerte; fat nu mod og vær med til at gøre det, som finansministeren både har skrevet og sagt er det rigtige.

Holger Eriksen: Der kan siges uhyre meget om dette spørgsmål, hvilket fremgår af den betænkning, der allerede er refereret

til. Hvis man ønsker at studere det i enkeltheder, er det en meget fornøjelig læsning, men jeg i hvert fald skal fritage det høje ting for at gå nærmere ind på dette meget omfattende dokument.

Det er blevet fastslået både af den højtærede finansminister og af den ærede ordfører for forslagsstillerne, at det indtil nu i og for sig ikke har betydet ret meget, om skatterne var inddraget i pristallet eller ikke. Vi har fået dokumenteret først i lønningskommissionen og senere i det nævnte udvalg, at hvis man tager en tilstrækkelig lang årrække, har det ikke været af nogen betydning. Nu udtalte den højtærede finansminister sin forundring over, at de ærede forslagsstillere netop på nærværende tidspunkt, hvor man kan sige at det ville betyde en øjeblikkelig forhøjelse af pristallet, hvis skatterne toges ud, går ind for et sådant standpunkt, fordi der fra disse partiers side hidtil er advaret imod lønreguleringen; den var for stærk, for omfattende, medførte inflation og alt, hvad man plejer at sige derom. Jeg deler ikke den højtærede finansministers forundring over dette standpunkt, fordi jeg er klar over, at de ærede forslagsstillere naturligvis ved, at selv om man kan fastslå, at skatterne indtil nu ikke har betydet noget for pristallet, er der god grund til at formode, at pristallet på den anden side har påvirket skatteudskrivningen, eller sagt med andre ord, pristallet har påvirket byrdefordelingen ved skatteudskrivningen, således at man, når man skulle udskrive skatterne, har skelet lidt til, om det nu ikke ville medføre store pristalsstigninger. Hvis man derimod drog skatterne ud af pristallet, ja, så er jeg da i hvert fald temmelig sikker på, at man fra den side ville anlægge en skattepolitik, som ville medføre, at pristalsfamilien kom til at betale forholdsvis betydelig mere, end den betaler i øjeblikket. (*Poul Møller:* Hvor ved det ærede medlem det fra?). Det fremgår af de to partiers almindelige indstilling over for skatterne, hvor man bestandig vil give dem med de store indtægter nedsættelse, hvilket naturligvis må medføre, at der må lægges forholdsvis mere på dem, der har små indtægter. Jeg forstår altså udmærket baggrunden; men netop den risiko, der kan være for en ændret skattepolitik i den kommende tid, bevirker, at jeg har den